

[Oluf Pedersen.]

højelser kun dækker Stigning i Udgifter til Lønninger og Brændsel siden September i Fjor, synes jeg ikke, der er nogen saglig Baggrund for at øve Kritik. Thi det er dog ligetil, at de, der rejser med Banen, ogsaa skal betale derfor; man kan ikke med Rette forlange, at de, der sidder hjemme, skal betale for andres Rejse, hvad enten denne saa sker af Nødvendighed eller for Fornøjelse. Fra Retsforbundets Side er vi Tilhængere af Vederlagsprincipet, og følgelig kan vi ikke være imod, at de, der kører, er ogsaa dem, der skal betale.

Forhaabentlig faar vi igen engang frit Valg med Hensyn til, hvilket Befordringsmiddel man ønsker at bruge. Det Resultat, Statsbanerne har opnaaet i den senere Tid, tyder jo ikke paa, at det var rigtigt, naar man fra den Side tidligere har været saa stærkt imod Konkurrenterne. Konkurrenterne var jo ikke blot til Skade, de kunde jo ogsaa virke som Opsamlere for D. S. B.

Om ikke Takstforhøjelsen burde være kommet før Cirkulæret i April imod Prisforhøjelse, kan man jo diskutere, men jeg synes, det er urimeligt, naar Modstanderne af Takstforhøjelsen ironiserer over, at den blev udsat. Derimod synes jeg, man burde have ventet med den ekstra Forhøjelse for Store Bælts-Overfarten, der sker, fordi der skal bygges en Isbryderfærge, indtil man har faaet den nye Færge.

Jeg hørte ved første Behandling, at det ærede Medlem Hr. Frits Clausen var imod Takstforhøjelsen, fordi vi, sagde han, ikke havde tilstrækkelig store Militærundergifter, og det ærede Medlem udtalte sig ogsaa imod Skatter. Men jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem saa vil skaffe Dækning fra, om det er hans Mening, vi skal laane, hvad jeg synes er den usleste Vej.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at man fra de Handelsrejsende først tog Benzinen, saa Toget og nu Billetten. Jeg synes, det er det rene Hykleri, thi det er jo ikke Regeringen, der har taget disse Ting; det skete er jo blot en Følge af den sørgelige Krig. Det ærede Medlem Hr. Frits Clausen paaviste ikke et eneste Sted, hvor Banerne kunde spare; han udtalte sig heller ikke om, hvorvidt det var muligt eller formaalstjenligt at udskrive mere Skat, men dog var det ærede Medlem imod Takstforhøjelsen. Slig Tale, forekommer det mig, er der ikke den ringeste Mening i. Fra Retsforbundets Side ser vi lige modsat paa det. Vi ønsker, at der skal tages Hensyn til alles Tarv og dermed

Helhedens Vel, det vil sige, at den enkelte maa yde Vederlag for, hvad han faar.

Derfor vil jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for de foreslaaede Takstforhøjelser, der er velbegrundede i Stigningen i Udgifterne til Lønninger og Brændsel, Udgifter, der rettelig bør betales af dem, der rejser.

Valdemar Sørensen: Jeg beklager, at jeg ikke kan lade denne anden Behandling gaa hen uden at gøre et Par Bemærkninger til de Resultater, der er opnaaet i Udvalget. I og for sig er jeg naturligvis glad ved de Lempelser, der er sket. Men jeg kan ikke lade være med at sige ud fra de Betragtninger, jeg gjorde gældende ved første Behandling, at det skuffer mig noget, at man har set bort fra de vide Befolkingskredsers Interesser, som jeg ved den Lejlighed gjorde mig til Talsmand for.

Det blev under første Behandling sagt, at det var saa rimeligt, at de, der rejser, skal betale, hvad det koster. Men jeg vil dog i al Beskedenhed gøre opmærksom paa, at efter min Opfattelse er det danske Statsbanevæsen etableret paa et helt andet Grundlag. Ser man paa Godstrafikken, gaar jo visse Varer med Ilgodsbefordring til Godstogsbefordringspris — altsaa betales der med Hensyn til de Varer ikke, hvad Befordringen koster. Man behøver ogsaa kun at læse Trafikkommissionens Betænkning; der anfører hele den Række af Baner, som giver formidabelt Underskud, for at se, at Princippet: De, der rejser, skal betale, hvad det koster! følger man aldeles ikke i Statsbanernes Administration. Hvad man følger, er naturligvis det, som det er rigtigt at følge, nemlig en samfundsmæssig Betragtning. Denne samfundsmæssige Betragtning synes jeg, man har ladet i Stikken ved det Forslag, man nu vil gennemføre.

Jeg ved godt, at der har samlet sig en hel Del Uvilje mod den Nærtrafik, hvis Interesser jeg gjorde mig til Talsmand for. Jeg tror, den højtærede Trafikminister udtrykte det paa rigtig Maade, naar han sagde, at det var et politisk Spørgsmaal. Ja, det tror jeg i høj Grad det er; men jeg tror ogsaa, at dette efterhaanden maa veje mindre og mindre til, fordi de almindelige Samfundsinteresser, der er knyttet til Bybebyggelsens Udvikling, naturnødvendigt maa tillægges større og større Vægt. Jeg ved ogsaa godt, at man i visse Byer ude i Landet endnu hylder den Betragtning, at Lempelser i Nærtrafikken er noget, man ikke skal indlade sig paa, for det be-